

Jonas susipažįsta su namiškiais

Senelis visiems namiškiams pristato naują namų gyventoją.

– Senelę tu jau pažįsti, – sako senelis, – a čia da pensinukės vištas i gaidys.

Apipešiotos, beveik plikos iš didelės vištų fermos pusvelčiui gautos vištos pašiaušia savo menkas plunksnas, stengdamosi atrodyti oriai. Gaidys netgi kartą sugergždžia, nors ir ne rytas.

– Pincius, – taria senelis, rodydamas į didelį juodą šunį.

Šuo atsistoja visu savo elegantišku kūnu ir suvizgina uodega. Viena jo ausis nulėpusi, o kita stačia. Rodydamas draugiškumą šuo mėgina pastatyti ir kitą ausį, bet Jonas duoda suprasti, kad nėra reikalo, – juk iš tiesų nieko čia tokio, kad tik viena ausis stovi.

– Katins. Išroda kap lūšis, ale laika savi Amūra tigrū, – sako senelis, pristatydamas kitą padarą.

Lūšį primenantis didelis pasipūtęs katinas sveikindamasis tingiai pakrutina vienos snukio pusės ūsus.

– Jei kadu paklystum, katins visad išves iš miška, – bando kažkaip pagirti katiną senelis, nes jam dėl katino pasipūtimo mažumėlę nesmagu.

Tiesą sakant, netrukus Jonas kaip tik su katinu labiausiai susidraugauja, nes šis mėgsta tupėti ant kelių ir murkti. O Jonas visados turi laiko palaikyti katiną skreite. Katinas murkdamas pasakoja jam apie visas savo išvykas į mišką, pergalingas kovas su lapėmis ir neįtikėtiną kiekį pelių, kurios niekad nepasprunka jam iš nagų.

